

Lintjes

Op Koninginnedag regende het. Niet alleen in het Zeeuwse Wemeldinge, waar de Koninklijke familie zich liet fêteren op het traditionele ringsteken, koekhappen en volksdansen, ook figuurlijk: de jaarlijkse lintjesregen had het land andermaal doordrenkt. Je zou denken dat intussen tout bekend Nederland, dankzij die jaarlijkse regenautomaat, een dergelijk ordeteken heeft ontvangen, dus je vraagt je af hoe er elk jaar opnieuw toch weer duizenden geluksvogels worden gevonden die zo'n lintje nog niet hebben.

Blijkbaar is het niet zo moeilijk. Je doet jaren- of decennialang je ding, als vrijwilliger of gewoon in je beroep, je omgeving ziet dat, vindt dat je wel eens in de schijnwerpers mag worden gezet en meldt je aan bij de Kanselarij der Nederlandse Orden. Zo gaat dat, jaar in jaar uit.

Vlak voor de verjaardag van de vroegere Koningin Juliana behaagde het traditiegetrouw ook de huidige Majesteit de mensen te lauweren. Tot de bofkonten behoorden dit jaar ook generaal-majoor Mart de Kruif. Hij werd onderscheiden tot Commandeur in de Orde van Oranje-Nassau met de zwaarden – de op twee na hoogste graad in deze orde. De inwoner van Gelderland werd geprezen *“op grond van de totaliteit van verdienste op Defensieterrein”* en dat kan niet licht worden opgevat.

Begrijp me niet verkeerd: ik gun het iedereen en de generaal De Kruif in het bijzonder dat die de rest van zijn leven zijn Dagelijks Tenuue mag opleuken met een bijzonder draagteken. Nog eentje, want de gedecoreerde generaal gaf van november 2008 tot november 2009 leiding aan alle NAVO-troepen van het Regional Command South van de International Security Assistance Force (ISAF) in Afghanistan. Daar kreeg hij ook al twee medailles voor, omdat hij zijn werk deed en – zo wordt nu de indruk gewerkt met zijn Commandeurschap – blijkbaar meer dan behoorlijk.

Daar zit 'm wat mij betreft de crux. Als Defensiepersoneel kun je, wanneer je meer dan gemiddeld je best doet, een tevredenheidbetuiging of functioneringsgratificatie krijgen. En zo zijn er nog wel meer van die alleraardigste bijzaken van het militair-zijn, zoals bindingspremies en dergelijke. Als je bijvoorbeeld in de uitoefening van je werk moediger acteert dan je collega's kun je worden voorgedragen voor een dapperheidonderscheiding.

Het lintje uit de beroemde jaarlijkse regen kan daarom niet anders worden gezien dan als een tussentijds antecedentenonderzoek: je collega's, vrienden, familie en vage kennissen zorgen er, uiteraard met opgave van redenen, voor dat je van Rijkswege excellerend wordt bevonden. Dat is mijns inziens ook de enige goede reden om iemand te onderscheiden in een huisorde van de Oranjes. Vandaar mijn felicitaties aan de heer De Kruif.

Als ik dan Mart de Kruif heb genoemd, kan ik er in deze column niet omheen om een directe (oud-)collega uit de militaire praktijk – hij was lid van de redactieraad van het vakblad De Onderofficier én begon zijn militaire loopbaan in 1969 als chauffeur/gewondenverzorgers – minstens evenveel geluk te wensen: Wytse Strikwerda!

Adjutant Strikwerda, van 2004 tot vorig jaar Korpsadjutant van de Nationale Reserve en vervolgens met functioneel leeftijdsontslag, werd gedecoreerd als lid in de Orde van Oranje Nassau met de zwaarden. Generaal Mart, adjudant b.d. Wytse en alle andere gelauwerden, jullie behoorden dit jaar tot de 0,022% van alle Nederlanders die een lintje kregen!